

POSTANOWIENIE

26 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 26 czerwca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa T.Ś.

przeciwko S. spółce akcyjnej w W.

o zapłatę i ustalenie,

na skutek skargi kasacyjnej S. spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 31 sierpnia 2023 r., I ACa 456/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od S. spółki akcyjnej w W. na rzecz T.Ś. kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany S. S.A. w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, którym oddalono apelację skarżącego od wyroku Sadu pierwszej instancji wydanego w sprawie o zapłatę i ustalenie toczącej się z powództwa T.Ś.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał siedem przyczyn kasacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sześć z nich (oznaczonych numerami 1, 3-7) dotyczyło występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a jedno (nr 2) – potrzeby wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu wspomnianych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem bardzo licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 30 grudnia 2024 r., I CSK 3562/23, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego.

Przyczyny kasacyjne oznaczone przez bank numerami 2, 3, 4, 5, 6 i 7 nie wymagają rozstrzygnięcia i w tym sensie nie występują w sprawie. Choć sygnalizowane na s. 4-6 i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego – dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany stanowiskiem wyrażonym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska, wobec czego powtarzanie tej argumentacji należy uznać za zbędne.

Uzupełniając należy dodać, że przyczyna oznaczona numerem drugim pozornie dotyczy kwestii nieobjętej zakresem ww. uchwały, to jest tego, które postanowienia charakterystyczne dla umów kredytu indeksowanego do waluty obcej są abuzywne; bank wyróżnił przy tym klauzulę kursową oraz klauzulę ryzyka walutowego. Rzecz jednak w tym, że w świetle wspomnianej uchwały rozróżnienie takie, nawet jeżeli *in abstracto* uznać je za zasadne także w przypadku spornej obecnie umowy, nie ma znaczenia. Stan niezwiązania stron umową wynika już bowiem z samej tylko abuzywności klauzuli kursowej.

Przyjęcia skargi do rozpoznania nie uzasadnia również pierwsza wskazana przez bank przyczyna kasacyjna, dotycząca tego, czy zawarcie – z inicjatywy konsumenta – aneksu do umowy, w którym dokonano zmiany postanowień niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. (*in casu* dotyczących mechanizmu powiązania kredytu z walutą obcą) na takie, które, w ocenie banku, nie są abuzywne, jest równoznaczne ze stwierdzeniem, że konsument wyraził świadomą zgodę „na dalsze obowiązywanie określonego postanowienia”, a w konsekwencji: że umowa została pozbawiona niedozwolonego elementu.

Tak ujęte pytanie nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w sprawie. Możliwość sformułowania takiej oceny prawnej wymagałaby dokonania interpretacji zachowań stron, odzwierciedlonych w ustaleniach faktycznych sprawy, wiążących na etapie postępowania kasacyjnego. Wówczas jednak pytanie nie miałoby cech zagadnienia prawnego, które ze swej natury musi być ujęte w sposób generalny. Z kolei z perspektywy oceny abstrakcyjnej, charakterystycznej dla przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie budzi wątpliwości (a tym samym – wyklucza uznanie, że przyczyna ta zaktualizowała się w sprawie), że dążenie do zmiany dotkniętego sankcją z art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. elementu umowy generalnie nie oznacza wyrażenia zgody na dalsze związanie takim postanowieniem. Przeciwnie, tego rodzaju zachowanie stanowi jawny przejaw braku akceptacji postanowienia uznanego za niedozwolone. To natomiast, czy ustalona aneksem treść umowy nadal ma charakter niedozwolony, nie wpływa na wynik oceny kwestii, czy umowa ta była dotknięta określonymi wadliwościami (zachodzącymi *ex lege*) w chwili jej zawarcia.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł]